Offisiell leseprøve

ELEFANTEN I VAREBILEN

BERND BEST

globaltalents.net

© 2026 Bernd Best

Alle rettigheter forbeholdt.

1. utgave 2026 · Oversatt fra tysk

Forlag: globaltalents independent publishing

Globaltalents LLC · globaltalents.net

447 Broadway, 2nd Floor, Suite 703

New York, NY 10013, USA

hello@globaltalents.net

Illustrasjoner: Gela Kubicki

Redaksjon: Hansgeorg Schluck

Dette er et skjønnlitterært verk. Personene og handlingen er oppdiktet av forfatteren; romanens sentrale stoff er også fiktivt.

Print-on-demand-produksjon via: Bookvault

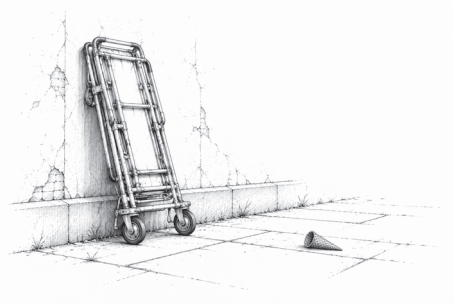

DEL ÉN
GREPET

Leberkäsen blir dårlig.

IRINA

KAPITTEL 1
SØNDAG, KLOKKEN 11.23

Den overvektige moren peste. Det var søndag, klokken 11.23, og hun slepte sine 179 kilo de åtti meterne fra kjøpesenteret hjem til boligblokken. Det hadde allerede tatt en god stund.

Ute var det vinter. Nattens is hang fremdeles på de nakne trærne i gården, og der solen ikke slapp til, ble den hengende som glass. Likevel hadde hun spist is, ordentlig is, i kjeks.

To kuler. Stracciatella og den nye med brent karamell. Jenta bak disken hadde ikke tatt betalt for den andre, for Irina hadde klaget på prisen så lenge at jenta heller ga bort kulen enn å høre en setning til. Og krem. En is uten krem var i hennes øyne ingen is, men en fornærmelse. I tankene var hun allerede ved resten av leberkäsen i kjøleskapet, som hun skulle spise kald med fingrene, og den påbegynte vinkartongen ved siden av. Den ville være tom før kvelden, slik alle kartonger var tomme før kvelden.

Til frokost hadde hun drukket resten av gårsdagens kartong, to glass, kanskje tre, nok til at de åtti meterne virket som en god idé. Hun var full på den måten ingen lenger la merke til hos henne, fordi hun alltid var det: langsom, vennlig, med et ansikt

som kom litt på etterskudd for hvert skritt. Håret over det var farget på nytt, på kjøkkenet, i en gulrotrød farge som ikke finnes i naturen, og i flere uker hadde det vært en stripe ved hårrøttene som var lysere enn resten.

Hun la ikke merke til den hvite varebilen. Den var en gave fra datteren. Ikke direkte, men de tre maskerte mennene inni, mannen bak rattet, legen med de to tallene sine, pleieren og båren for tunge pasienter, hele laget hadde Zhenia leid inn for å hjelpe mamma med å gå ned i vekt. Fastspent, klare til å gripe Irina og legge henne i en dyp, medikamentfremkalt søvn i månedsvis.

Irina skulle våkne som en blanding av et magert rådyr, Iron Woman og den siste supermodellen fra slutten av åttitallet. Det var i alle fall planen.

Hun kunne ikke ha sagt hva hun følte i det øyeblikket. Bare én detalj ble igjen: at hun først trodde hun hadde snublet. Bakken kom imot henne, og hun ble irritert, for med hennes vekt var det et prosjekt å komme seg opp igjen, en begivenhet med tilskuere.

Så var hendene der. Ikke hardhendte, det var det urovekkende. De tok i henne som flyttefolk tar i et dyrt piano, forsiktig, det fulgte en regning med. Fire grep, til venstre, til høyre, under armene, under knærne, og verden tippet over på siden. Himmelen over henne hadde det flate, melkegrå lyset fra en vintersøndag da ingen trekker fra gardinene.

Fra bussholdeplassen så to kvinner det man kan se i denne gaten på denne tiden en søndag: en hvit bil, en båre, menn med masker og hansker, en tykk kvinne som har falt om på vei hjem. De så et akutt sykdomstilfelle. Den ene sa til den andre at hun jo hadde gått dårlig lenge.

Hun ville skrike. Det som kom, var et forarget stønn, lyden fra et menneske som blir forbigått i kassakøen. En av skikkelsene sa noe, rolig, nesten høflig, men på et språk som ikke var hennes, og som hun aldri hadde lært. Irina forsto ikke et ord, og

det gjorde det verre. Man kan ikke be om noe på et språk man ikke snakker. Så kjente hun kanylens kalde kyss i albuebøyen, og forargelsen løste seg opp som sukker i varmt vann.

Den siste klare tanken var absurd, og hun visste fremdeles at den var absurd mens den kom. Hun tenkte: Leberkäsen blir dårlig.

HVEM SOM SATT I VAREBILEN

Bak rattet satt en mann som alle i huset bare kalte sikkerhetsmannen. Ikke fordi de manglet et bedre ord. Det var den mest presise betegnelsen han tillot. Han kjørte som om bilen var tom.

Bakerst, mellom båren og hjulkassen, satt legen og så på to tall på et lite apparat, oksygenmetning og puls, som om det var de to siste tallene i verden. Det var hendene hans som holdt kvinnen i live, og det visste alle i bilen.

Ved siden av ham satt pleieren og holdt kvinnens hode uten at noen hadde bedt henne om det. Før bilen kjørte, tørket hun en kremrest fra munnviken med tommelen. Legen så det og sa ingenting. Det sto ikke i noen protokoll.

De tre maskerte mennene på benken var utskiftbare, og det visste de også. Muskler, taushet, hansker. Maskene var slike fra apoteket, blå, med strikk. Siden den ene våren er det ingen som ser en gang til når tre menn har dem på. En av dem ba stille, men ingen visste til hvem.

KJØRETUREN

Ifølge kartet var det tre timer og tjue minutter fra boligblokken til skogen. Det ble fire, fordi sikkerhetsmannen stoppet på rasteplasser to ganger uten at noen gikk ut. En hvit varebil som kjører for sakte et sted, vekker mindre oppmerksomhet enn en som kjører i timevis uten å stoppe.

Inne i bilen luktet det desinfeksjonsmiddel og kald kaffe, og jo lenger de kjørte, desto mer luktet det også Irina, den søtlige, uvaskede lukten av en kropp som i årevis hadde båret mer enn den burde, og av formiddagens vin som sivet ut av porene. Legen hadde kjent lukten før båren var inne i bilen, og endret et tall i regnestykket for de første tre dagene. Ingen sa noe om det. Varmeapparatet sto på to. Pleieren hadde lagt redningsteppet over henne med gullsiden inn, og den svake raslingen fra folien hver gang bilen traff en dump, var lenge den høyeste lyden i bilen.

Ved kilometer hundre og tolv sluttet Irina å puste.

Ikke lenge. Elleve sekunder, så kom pusten tilbake med en lyd som en dør som slår igjen i vinden. Legen så på tallet og så på klokken, så på tallet igjen. Han hadde ventet det. Det sto i journalen, det sto i journalen i begge land, og ingen hadde noen gang gjort noe med det: Denne kvinnen sluttet å puste flere ganger hver natt, hadde gjort det i årevis, og våknet likevel hver morgen. Det var den medisinske begrunnelsen for alt som fulgte, og det var en god begrunnelse. Det var det bekvemme ved den.

Det skjedde fire ganger til på turen. Legen skrev ned sekundene hver gang.

Utenfor vek byen for åkre, åkrene for åser, åsene for en skog som ble stadig tettere og mørkere, til trekronene lukket seg over veien som hender over et lys. Temperaturen falt under null, og skogen så ut som om noen hadde satt den på pause og glemt å slå den på igjen.

HVA SOM VENTET IRINA

Ingen ville savne henne. Det var regnestykket, og det gikk opp.

Ingen kjæledyr ventet på henne. Dyr overlevde ikke lenge i nærheten av Irina. En morgen hadde hun sluppet datterens katt ut døren og aldri sett den igjen, og hun hadde ikke engang lett

ordentlig. Barnets hamster hadde hun sugd opp mens hun støvsugde. Den hadde vært utenfor buret, og hun hadde vært for treg til å slå av støvsugeren.

Det som ventet henne, var prat. En nabokone som så halvparten så gammel ut og var dobbelt så gammel, ville om tre dager undre seg over at hun tykke på den andre siden ikke lenger vagget bort til senteret. Om en uke ville en annen si at hun sikkert var i det andre landet igjen, hos sin demente mor, på grunn av leiligheten, man visste jo hvordan slikt var. Om to uker ville ingen spørre mer.

Ingen jobb ventet. Siden våren hadde hun fått uføretrygd, innvilget etter tjue år med legeattester. Den rakk til leiligheten og vinen og ikke til begge deler. Det som manglet, strikket hun inn, dyktig, for kontanter utenom myndighetene, til priser som dekket garnet og en brøkdel av timene. Resten dekket datteren, som med noen ukers mellomrom fikk en melding klokken to om natten med et tall i.

Datteren ville ikke spørre. Datteren satt på denne tiden ved et kjøkkenbord i et annet land, der hun hadde sittet i en uke, og visste hvor moren var, på kilometeren.

Flaskesamleren ville se etter henne lengst. Han var hennes siste kompis, seks år med flasker ved benkene og ved sjøen om sommeren, han med kassene, hun med blikket, og den eneste som noen gang hadde gitt henne noe uten at det kom en regning: pengene fra flaskene, alt sammen, i mynter, hver gang, og kranen som ikke dryppet lenger, og døren som kunne lukkes igjen. Denne søndagen hadde han stått ved containeren i gården, med utsyn gjennom innkjørselen til de åtti meterne, og sett den hvite bilen og båren og de fire grepene, og på tjue år hadde han sett tre ambulanser i denne gården og visste at de tok annerledes i folk. Men en flaskesamler anmelder ikke noe. Ingen spør ham, det er jobben hans.